

[Fuglsang.]

besætninger, hvis ikke de bliver hjulpet over den nærmeste tids vanskeligheder. Hvad en sådan reduktion vil betyde også på lang sigt for brugets, ja, hele familiens økonomi, er enhver klar over.

Det er på disse landbrugeres vegne, jeg har stillet mit spørgsmål: Agter ministeren, f. eks. ved tilskud til nedsættelse af fragten eller på anden vis, at række de landbrugere, der nu er kommet i vanskeligheder, en hjælpende hånd?

Landbrugsministeren (Sønderup): Det er altid svært at træffe særforanstaltninger for et enkelt erhverv, men det er endnu vanskeligere at gøre det for en begrænset gruppe indenfor det pågældende erhvervsområde.

Der er jo ingen tvivl om, at vejrforholdene, sådan som det på forskellig vis er blevet berettet os, har artet sig på skæbnsvanger måde i Nordjylland og har foranlediget tab for denne egns landmænd. Men det er nu engang landbrugets vilkår som helhed, at så mange usikkerhedsmomenter af forskellig art påvirker det økonomiske udbytte dels for den enkelte og dels nu og da for hele landsdele.

De statistiske opgørelser viser, at de tre nordjyske amters samlede antal afgrødeenheder ligger 7 pct. lavere end i 1950, medens der for det øvrige land er en stigning på 1 pct.

Jeg har ladet undersøge, hvorledes det stiller sig med hensyn til de samme amters opfyldelse af kornafleveringspligten, og det viser sig da, at af de 8 475 ejendomme, som har afleveringspligt, er der kun 168, som har gjort forbeholdsrätten gældende.

Landbruget har i det forløbne år på varierende måde været ude for modgang. På Bornholm var det sortrust, andre steder huserede klovesygen; i Nordjylland var der tørke, medens man til gengæld slap lettere over klovesygen.

Jeg er fuldtud klar over, at det har været svært for mange af dem, der er blevet ramt af uheldet, men af hensyn til konsekvenserne ser jeg ingen udvej for at iværksætte foranstaltninger, som i betragteligt omfang kan komme de pågældende til hjælp.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *H. C. Hansen* til justitsministeren.

Hvormed begrunder justitsministeren, at der er rejst sag for dokumentfalsk mod en dame, der på navnesedlen har ændret

sin datters navn fra Vivian til Vivi-Ann, når en sådan sag ikke er rejst mod kirkeministeren, der i selve kirkebogen ubeføjet har foretaget rettelser af tilsvarende karakter?

H. C. Hansen: Det spørgsmål, jeg har stillet til den højtærede justitsminister, går ud på at anmode om justitsministerens begrundelse for, at der er rejst sag for dokumentfalsk mod en dame, der på navnesedlen har ændret sin datters navn fra Vivian til Vivi-Ann, når en sådan sag ikke er rejst mod kirkeministeren, der i selve kirkebogen ubeføjet har foretaget rettelser af tilsvarende karakter.

De oplysninger, jeg er i besiddelse af, angående den sag, der her er rejst spørgsmål om, synes at vise, at man sætter retsmaskineriet ret hårdhændet i gang på en relativt lille foranledning. Det virker så meget mere generende, som jo kirkeministerens bommert, der har været genstand for megen omtale i dagspressen, er klarert uden det samme retsmaskineris medvirkning, hvilket vel er godt det samme. Kirkeministeren har jo nok på foranledning af den offentlige omtale fået en tilstrækkelig alvorlig advarsel mod gentagelser. Det spørgsmål, man må stille sig, er, om man ikke skulle have bevæget sig lige så stilfærdigt i den foreliggende sag.

En ung frue retter i 1944 — letsindigt naturligvis — i et navnedokument navnet Vivian til Vivi bindestreg Ann. Rettelsen sker under besættelsen, medens fruens mand efter et ophold i Vestre Fængsel af tyskerne er sendt til Frøslev. Nu 7—8 år efter skal det 12-årige barn have et pas, og da det rettede dokument præsenteres, træder retfærdighedens vogtere i funktion. Jeg spørger mig selv, om ikke dette kunne have været undgået, således at man med en advarsel havde henvist fruene til formelt at søge navnet ændret, således som andre har gjort det før. Men i stedet for bliver det til en sag, en alvorlig sag. Fruen møder forståelse i retten, der, såvidt jeg ved, har ment, at sagen kunne ordnes med 20 dagbøder a 20 kr., altså med 400 kr. i bøde. Nu viderebehandler statsadvokaten og hele apparatet denne højt alvorlige sag. Selvfølgelig må man ikke selvbestaltet rette i offentlige dokumenter, men 400 kr. i bøde synes mig at være en urimelig hård omgang.

Mit spørgsmål i dets ordlyd er den højtærede justitsminister bekendt, og jeg har resumeret det her i min indledning. Lad mig tilføje: Skulle vi ikke på grund af de særlige sammenstødende omstændigheder